

РЕШЕНИЕ

№ 26603

гр. София, 10.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8642** по описа за **2024** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на министъра на електронното управление, чрез пълномощника му главен юрисконсулт И. Х. срещу решение № 2104 от 07.05.2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135 - ти състав, постановено по НАХД № 1870/2024г. С обжалваното решение е отменено наказателно постановление (НП) № 8 от 24.10.2023г., издадено от министъра на електронното управление, с което за нарушение по чл.7г, ал.4 вр. ал.2, т.4, предл.2 от Закона за електронното управление (ЗУЕ) във вр. чл.15, т.3, б.“б“, предл.2 от Задължителните разпореждания, на П. Г. П. е наложена „глоба“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева

В жалбата подробно са развити съображения както за неправилността на постановеното решение така и за неоснователността на наведените още пред районния съд доводи на санкционираното лице за допуснати нарушения на процесуалните правила при ангажиране на отговорността му и липсата на нарушение. В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не изпраща представител. Представени са писмени бележки, с които се поддържа депозираната касационна жалба и е претендира юрисконсултско възнаграждение

Ответникът по жалбата – П. Г. П., редовно призван, се представлява от адв. А., която

оспорва жалбата и моли съда, по аргументи изложени в писмения отговор на касационна жалба, да потвърди решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира решението на Софийски районен съд за валидно, допустимо и правилно.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови своето решение, съставът на районният съд е установил от фактическа страна, че със Заповед на министъра на електронното управление било разпоредено извършването на проверка на [община] за спазване на разпоредбите на чл. 7г, ал. 4 от ЗЕУ и чл. 50, ал. 2 от Наредбата за общите изисквания към информационните системи, регистрите и електронните административни услуги, издадена във връзка с чл. 7г, ал. 6 от Закона за електронните съобщения. Проверката била извършена дистанционно, без посещение на контролните органи на място в общината, чрез преглед на наличната информация в Информационната система за извършване на предварителен, текущ и последващ контрол по целесъобразност в областта на електронното управление и използването на информационните и комуникационните технологии /ИСБК/, официалната интернет страница на [община] и предоставената информация от общината.

Съгласно констатациите на проверяващия екип, обективирани в Протокол за извършване на проверка от 03.02.2023г., контролните органи достигнали до извод, че П. Г. П. в качеството му на кмет на [община] е извършил следните три нарушения:

1. допуснал е информацията за актуализираната три годишна бюджетна прогноза за 2023-2025г. на [община] да не бъде подадена в изискуемия срок в ИСБК, с което е нарушил разпоредбата на чл. 7г, ал. 4 от ЗЕУ, във връзка с чл. 7г, ал. 2, т. 1 от ЗЕУ и във връзка с чл. 15, ал.1, б. „б“ от Задължителните разпореждания;

2. допуснал е информацията за отчета за първото шестмесечие на 2022г. на бюджета на [община] да не бъде подадена в ИСБК в изискуемия срок, с което е нарушил разпоредбата на чл. 7г, ал. 4 от ЗЕУ, във връзка с чл. 7г, ал. 2, т. 4, предложение първо от ЗЕУ и във връзка с чл. 15, т. 3, б. „б“, предложение първо от Задължителните разпореждания;

3. допуснал е информацията за годишния отчет на бюджета на [община] за 2021г. да не бъде подадена в ИСБК в изискуемия срок, с което е извършил нарушение на разпоредбата на чл. 7г, ал. 4 от ЗЕУ, във връзка с чл. 7г, ал. 2, т. 4, предложение второ от ЗЕУ и във връзка с чл. 15, т. 3, б. „б“, предложение второ от Задължителните разпореждания, извършено на 08.09.2022г.

За констатираните нарушения срещу П. П. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение № АУАН-26/26.04.2023г. в отсъствие на лицето, привлечено към административно - наказателна отговорност, в присъствието на свидетелите П. И. и Е. С.. Същият бил връчен на П. срещу подпис на 09.05.2023г.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН било депозирано писмено възражение срещу съставения АУАН с вх. № М.-8228/19.05.2023г.

Обжалваното в настоящото съдебно производство наказателното постановление № НП-8/24.10.2023г. било издадено по отношение на третото описано в АУАН нарушение по чл. 7г, ал. 4 от ЗЕУ, във връзка с чл. 7г, ал. 2, т. 4, предложение второ от ЗЕУ и във връзка с чл. 15, т. 3, б. „б“, предложение второ от Задължителните разпореждания, извършено на 08.09.2022г. В случая административнонаказващият орган възприел фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение и след като преценил, че подаденото възражение е неоснователно, а така също не била налице хипотеза по чл. 28 ЗАНН, на основание чл.63, ал.2 във вр.чл.65, ал.2 от ЗЕУ санкционирал жалбоподателя с налагане на глоба в размер на 1500 лева.

От правна страна районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения, неотстранени от наказващия орган при издаване на НП, опорочаващи законосъобразността на производството. В решението е прието, че от съдържанието на АУАН не става ясно как точно неизпълнението на законовото задължение по чл. 7г, ал. 2, т. 4, във вр. с, ал. 4 от ЗЕУ, кореспондира с конкретно противоправно поведение на наказаното длъжностно лице, било то и под формата на допустителство, каквато именно форма има изпълнителното деяние, за което П. е привлечен към административнонаказателна отговорност. В тази връзка според решаващия първоинстанционен съд в АУАН липсват конкретно въведени твърдения, че кметът на [община] не е изпълнил задължението си да определи служител от общината, който да е отговорен по смисъла на чл. 7г, ал. 4 от ЗЕУ за подаването по електронен път и достоверността на въвежданата информация. А ако сам той е възприет като служител по чл. 7г, ал. 4 от ЗЕУ, то тогава е налице непреодолимо противоречие с възприетата форма на изпълнителното деяние - допустителство, доколкото тогава наказаното лице би бил пряк извършител на нарушенията визирани в АУАН.

Нарушено според районния съд е и изискването за вписване в АУАН на нарушените законови разпоредби, тъй като не е извършена препратка към разпоредби на Наредбата за общите изисквания към информационните системи, регистрите и електронните административни услуги (НОИИСРЕАУ), конкретно чл. 49 и чл. 50.

С оглед гореизложеното районният съд е приел, че в рамките на административнонаказателното производство са били допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице и обуславящи отмяната на атакувания акт.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Макар в акта да са посочени датата, мястото и обстоятелства по извършване на нарушенията, предвид възприетата от актосъставителя, респективно наказващия орган, форма на изпълнителното деяние - допустителство, настоящата инстанция споделя извода на районния съд, че от съдържанието на АУАН не става ясно, с какво именно действие или бездействие кметът на [община] е допуснал неизпълнението на законовото задължение по чл. 7г, ал. 2, т. 4, във вр. с, ал. 4 от ЗЕУ. Споделят се и изводите в решението, че ако кметът на [община] е възприет от наказващия орган като лицето по чл. 7г, ал. 4 от ЗЕУ, то тогава формата на изпълнителното деяние не е допустителство, доколкото кметът би се оказал пряк извършител на нарушенията. Неяснотата на така повдигнатото административнонаказателно обвинение е съществена, поради което ограничава правото на защита на наказаното лице, така пречатства и съдебната проверка за приложимия материален закон.

Споделят се и изводите в съдебния акт за дефицит и неяснота при посочването на нарушените законови разпоредби в АУАН, респективно НП, свързан на свой ред и с приложението на материалния закон касателно сроковете за изпълнение на процесните две задължения и тяхното конкретно съдържание. Съгласно чл. 7г, ал. 6 от ЗЕУ, условията и редът включително за представянето на информацията по, ал. 2, ... се определят с наредба, приета от Министерския съвет. На свой ред разпоредбата на чл. 7и от ЗЕУ разписва, че министърът на електронното управление издава задължителни разпореждания до административните органи и лицата по чл. 1, ал. 2 относно спазването на изискванията на този закон. При съпоставка на двата акта (Наредбата и Разпорежданията), се установява наличие на противоречие и дори несъответствие, водещи до поредна нормативна непълнота, и неясно формулирани правила относно сроковете, и видът на информацията, подлежаща на предоставяне за съгласуване с министъра на електронното управление, съобразно установеното в най-високия по степен (сравнимо с Наредбата и Задължителните разпореждания) нормативен акт правило на чл. 7г, ал. 2, т. 4 от ЗУЕ.

С оглед гореизложеното, като е отменил процесното наказателно постановление поради допуснати в хода на производството съществени процесуални нарушения районният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да се остави в сила.

При този изход на правния спор разноски се следват на ответника по касацията, който обаче в хода на съдебното производство не заяви претенция за присъждането им, поради което и съдът не следва да се произнесе в този смисъл.

Предвид това, Административен съд София - град, XXII касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2104 от 07.05.2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135 - ти състав, постановено по НАХД № 1870/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.